

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Diogeni Presbytero. 413.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εὐκρασίας τε καὶ ὑγιείας, καὶ ἔβρι-
 λεθε αὐτὰ ἐπιλησίου κωφίας χρε-
 ζεσθαι, φυλάττεσθε, καὶ κερὸν σω-
 σίας γινώσκετε, ἵνα μὴ καὶ τὰ τέκνα
 τῆς ἀκολασίας ὑμῶν τὰ σύμβολα
 ἀειφέρωσι.

peratiam & libidinem quodammodo ex-
 primunt. Quamobrem, inquit, si probi
 filiorum vestrorum temperamenti, & fan-
 tatis cura vos tangit, nec vultis vt ex Do-
 minica Ecclesia seiungantur, cauete, atque
 congressus fœminei tempus agnoscite, ne
 alioqui filij quoque intemperantiæ atque
 impudicitia vestrae notas circumferant.

Μαρτινιανῶ καὶ Μάρωνι. υἱβ.

Martiniano & Maroni. 412.

Εἰ καὶ τὸ εἶδος τῆς μέθης τῆς ἑπι-
 οῦ καὶ ζεήμασι λυπώντων ἔστι ἀξί-
 ορος, τὸ μὲν γὰρ ἐξ οἴνου, τὸ δὲ ἀπὸ
 ζευμάτων γίνεται. ἀλλὰ γὰρ τὸ πάθος
 ὁμοίον ἔχει γὰρ ἀμφοτέροι οὐμοίως ἐπι-
 θυμία ἀπόπρω κεχέρονται. ὁ, ἵε γὰρ
 φιλονοσῶσα ἂν πλείους ἐπιθυμίας κύ-
 λιας, ποσὶ τῶ πλείονων ὀρέγεται. ὁ,
 τε ἐρασιζήματος, ὅσα ἑστὶν πλείω
 σιωπῆ, ποσὶ τῶ μᾶλλον ἀνάπειε τῆ
 ἐπιθυμίας τῆ χεῖμον. τῆ τῶ μὲν οὐ
 εἰσκει. ἐτέρω δὲ πάλιν ὁ φιλάργυρος
 πλεονεκτεῖ. ἐκείνος μὲν γὰρ εἰ καὶ
 πάσης ἐπιθυμίας ἀξίως, ἀλλ'
 οὐδὲν ἑστὶν ἀγαθὸν πᾶσι καὶ φύσιν. ὁ
 γὰρ οἴνος θερμὸς ὢν καὶ ἀφαικῆς, καὶ
 πῦρ ἐμφυτὸν ἐπιτίθειν ξηρότητα, τῆς
 μεθύοντος ποιεῖ διηλυτῶ ἔτος δὲ πόθεν
 αἰ πλείονων ὀρέγεται, ὅσα ἔγω λέγω
 πόθεν. ἐπειδὴν γὰρ μειζόνως πλεονεκ-
 ση, τότε μάλιστα ἐστὶν ἐν σωματι. ἀπο-
 ροι γὰρ τῆ τὸ νόσημα, καὶ ἀνίγμα-
 τι μᾶλλον ἐοικὸς. ἐκκοῦ εἰ θεραπειώ-
 μδρον ἐπιτελεσθῆναι καὶ τῶ ἐπιπνευσιμῶ
 φαρμάκῳ χαλεπώτερον γίνεται, σω-
 σάμεθα ἕλιω παρέχοντες τῶ ποσὶ τῶ
 πύει, καὶ τῆ ἀσθενείας (καὶ ἡ ἀθρόως
 ἢ καὶ μικρὸν ὑπεξέλωμεν, ἵνα μὴ ἀσβε-
 σται γενόμενον καταῦθα ἡμᾶς τεφρώ-
 ση, καὶ κἄν τῶ ἀσβέστῳ παρεπέμ-
 νη πύει.

Et si temulentie eorum, qui vini & pecu-
 niarum rabie tenentur, species diuersa est
 (altera enim à vino, altera à pecuniis pro-
 ficiscitur:) at affectus tamē similis est. Nam
 vtrique eodem modo à turpi & absurda
 cupiditate subacti sunt. Siquidem & qui
 vini audus est, quo plures calices exhau-
 ferit, eo plures appetit: & qui pecuniarum
 amore tenetur, quo plura collegerit, eo
 magis cupiditatis fornacem accendit. At-
 que hæc quidem in re illi similis est. At ve-
 rò alia rursus ratione is qui pecuniæ stu-
 dio flagrat, superiores fert. Nam cum al-
 ter, & si omni reprehensione atque con-
 demnatione dignus sit, tamen rem naturæ
 consentaneam perpetiatur (vinum quippe
 cum feruidum & ardens sit, ac naturalem
 siccitatem augeat, ebriis sitim accerfit,) hic
 contra, qua de causa plura semper appet-
 tat, dicere nequeo. Nam cum ampliores
 opes consecutus est, tum demum maximè
 in paupertate versatur. Inexplicabilis enim
 hic morbus est, atque ænigmati similis.
 Quamobrem si cum curatur ingrauescit,
 ac per excogitatum remedium atrocius
 redditur, materiam eiusmodi igni præbere
 definamus, ac pristinam vel subito vel
 paulatim subtrahamus; ne alioqui inextin-
 ctum effectum, & hic nos in cinerem re-
 digat, & illic ad nunquam extinguendum
 ignem nos transmittat.

Διογένηι θερασυτέρῳ. υιγ.

Diogeni Presbytero. 413.

Ἡρόδμῳ ὅτι ἕκαστος ἐξ ὧν ἀνάπλη,
 καὶ τῶ μελλόντων ἀποφάσεται. ἔ-

Sic existimo vnumquemque ex his, que
 facit, de futuris quoque pronunciare. Nemo

etenim eorū, qui recte atque honeste vixerunt, atque optimæ viuendi rationis specimen ediderunt, iudicio fidem abrogat. At segnes & ignaui, quod improba conscientia cōstringantur, nec iudicium nec remunerationem esse cupientes, quod cupiunt, id quoque astruunt, non veritatem spectantes, sed voluntatem iuasa confirmantes. Quoniam igitur iudicium & Poëtarum, & Oratorum, & Historicorum, & Philosophorum celeberrimi quique prædicant (nam quod ex aliqua parte hic efficitur, generali fidem conciliat) nemo iudicio temerè atque inconsultè diffidat, verū, si virtuti studeat, coronas, si autem vitium perpetret, supplicia expectet.

δεις γου τῆς ὀρθῆς καὶ σεμνῆς βελτιώ-
κίτων, καὶ σοφικῆς ἀρίστου ὀπίδη-
ξάμενοι, ἀπιστεῖ τῇ κρίσει. οἱ δὲ ρά-
θυμοι, τῷ πονηρῷ ἀγχόμενοι σωμα-
δόπι, ἔτε κρίσιν, ἔτε ἀπίδοσι εἶναι
ἐθέλοντες, ὁ βέλονται καὶ δογματίζου-
σιν, καὶ τὴν ἀλήθειαν σκοποῦντες, ἀλ-
λά τὴν ἰδίαν βέλησιν κυρῆντες. ἐπὶ
τοίνυν τὴν κρίσιν καὶ ποιητῶν καὶ ῥητο-
ρων καὶ συγγραφέων καὶ φιλοσόφων οἱ
ἐκδοξότατοι κηρύττουσιν. ἡ γὰρ μεε-
κῶς ἐνταῦθα γινόμενῃ, τὴν γενικὴν
ἐγχεῖται, μηδεὶς ἀκρίτως τῇ κρίσει
ἀπιστεῖτω, ἀλλ' ἀρετῆν μὲν ἀσιάν-
τεφάνους· κακίαν δὲ ἀποκατήμενος,
κολάσεως προσδοχέτω.

*Finis Epistolarum S. Isidori Pelusiotæ, ad sanctissimam
Trinitatis gloriam.*